

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๘ วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๓

Dharma@ Hand Lite
www.Dlitmag.com

ฟ้าข้างตงสดใสน้ำบุคตาม
ดอกไม้งามตราตรึงที่
ใจทุกพวงพุ่มไม้ต่างแหล่งนุรีที่
รักมันลึงดีเอาไว้ในนุช

ภาพปกโดย สุเชษฐ์ สุวรรณมงคล <http://khunchild.multiply.com>
นิตยสารโดย พินธรา

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๒๘ จิตจักรพรรดิ	3
สารสองใจ อย่าหลงเชื่อสังฆารามาร.....	9
โหรา (ไม่) คาใจ ทุกข์นักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๒)	11
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่พรหม จิรปุณฺโญ – สละโลกแสงธรรม	15
ดังตฤณวิชันนา คนเรามีกลางสังหรณ์ได้จริงหรือ + ทำอย่างไรให้คนที่คิดฆ่าตัวตายล้มเลิก ความคิดได้	19
ดังตฤณพจนาน ๙	21
กระปุกออมสิน ทองคำ อีกทางเลือกในการลงทุน.....	22
เทศนาพาสรวล ๕.....	25
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ๒๘	28

ฉบับที่ ๒๘ จิตจักรพรรดิ

จากใจ ม.ก.โกศลัท
Lite Talk

สำหรับคนที่รอคอย "ทางนฤพาน" และ "กรรมพยากรณ์"

ฉบับพิมพ์ใหม่โดยสำนักพิมพ์สาวฟ้า

ผมขอแนะนำนวนิยายเรื่องใหม่

"จิตจักรพรรดิ" ให้อ่านกันไปพลางๆก่อน

และไม่ใช่ว่าผมส่งตัวแถมมาขัดตาทัพนะครับ

ตรงข้าม นี่คือสิ่งที่ผมหวังให้เป็นหัวหม่ทะลวงฟัน

สร้างก้าวใหม่ที่แตกต่าง ทั้งความน่าติดตาม

ตลอดจนผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังอ่านจบ

ชวนติดใจพอจะให้แฟนใหม่ๆถามหาเรื่องเก่าๆได้

ความสนุกของจิตจักรพรรดิ เริ่มต้นขึ้นมาโฟกัสที่นางเอก

ซึ่งจบปริญญาจิตวิทยาการปรึกษา

และที่ไม่ธรรมดา

คือมีความสามารถรู้เห็นปมสำคัญของชีวิตคนอื่นด้วยจิตสัมผัส

กับทั้งมีหัวใจทุ่มเทตนเอง

ไปในการเปลี่ยนชีวิตคนอื่นด้วยคำพูดไม่กี่คำ

สี่สัปดาห์ที่ความจริง

อย่างสมมุติว่าตั้งใจหย่าๆ เช่น

ถ้าเธอโดนโจรจับตัวไป

ในนาที่เป็นนาที่ตายนั้น

จะพูดเอาตัวรอดได้อย่างไร

แบบที่เปลี่ยนใจโจรได้ภายในหนึ่งชั่วโมง

ก่อนถูกทำร้ายถึงเลือดถึงเนื้อ

หากเป็นเรื่องจริง

จะมีคำพูดจริงๆแบบไหนไปเปลี่ยนใจโจร

ไม่ใช่แค่ไม่ทำร้าย แต่พลิกความคิดทั้งหมด

ให้อยากเลิกเป็นมิจฉาชีพ หันมาเป็นสุจริตชนแทน

ฟังดูถ้าเป็นเรื่องจริงคงเป็นไปได้

แต่ถ้านางเอกทำได้สมจริง

ก็กลายเป็นนิยายสนุกอีกเรื่องหนึ่งใช่ไหมครับ

และนั่นแหละที่เป็นความสนุกของจิตจักรพรรดิ

ยิ่งไปกว่านั้น ความบันเทิงอีกชั้นหนึ่ง

คือการที่นางเอกซึ่งสมควรมีความเชื่อมั่นในตนเองสูง

กลับเดินมาถึงจุดหนึ่งของชีวิต

ที่ชวนให้คิดว่าตัวเองยังไม่รู้อะไรเลย ไม่แน่ใจอะไรเลย

เมื่อพบว่าความสามารถทางจิตสัมผัสของเธอ

เป็นแค่หางแถวในกองทัพพลังจิต

มีใครบางคนล่วงรู้อนาคตในวันนี้และพรุ่งนี้ของเธอ

กับทั้งควบคุมให้เธอทำตามคำสั่งได้ยิ่งกว่ามาเฟีย

ชั่วร้าย มาเฟียที่มีพลังจิตนั้น

ไม่ได้มี แค่คนเดียวอีกต่างหาก

เรื่องราวจะเป็นอย่างไรถ้ามาเฟียพลังจิตหลายสาย

กำลังใช้เธอเป็นสนามทดลองกำลัง?

สำหรับ แพน "ทางนฤพาน" และ "กรรมพยากรณ์"

ให้นึกภาพนางเอกง่ายๆครับ

อ่อนหวานน่าหลงรักเหมือนแพตริ

แล้วก็เสนอแรงนำทิ้งอย่างลานดาว
แต่ขณะเดียวกันก็มีรายละเอียดเบื้องหน้าเบื้องหลัง
แตกต่างจากแพตริและลานดาวเป็นคนละเรื่อง
อย่างเช่นภาพอันเป็นแง่คิดสำหรับหญิงยุคไอที
ที่หลายคนพยายามเอาชนะผู้ชายด้วยการเป็นชายที่เหนือกว่า
หรืออย่างน้อยก็ด้วยความแกร่งแบบชาย
โดยลืมนึกถึงสยบชายด้วยความนุ่มนวลแบบหญิง
และเพราะ ลืม
คู่รักจึงมักอยู่ร่วมกันแบบชายพยายามเอาชนะชาย
ต้องแตกแยกกันมากกว่าจะร่วมพายุเรือกันตลอดรอดถึงฝั่ง

สุดท้ายแล้ว เรื่องจิตจักรพรรดิแสดงรูปชีวิตของแต่ละคน
ที่ถูกควบคุมอยู่ด้วยความไม่รู้เป็นชั้นๆ
และถ้าอ่านชีวิตคนได้ง่ายเหมือนอ่านหนังสือไม่กี่ร้อยหน้า
คุณก็จะพบความสนุกเป็นชั้นๆแบบชั้นบันไดได้เหมือนกัน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นว่าคุณเอก
ไขปริศนาชีวิตให้ตนเองตามลำดับได้อย่างไร
และสุดท้ายเมื่อต้องตัดสินใจเลือกครั้งสำคัญ
คนเราควรมีมาตรฐานใดเป็นเครื่องช่วยเลือกบ้าง

ตลอดทั้งเรื่องที่น่าดำเนินไป
ผมพยายามสอดแทรกแง่คิดไว้เป็นระยะ
ผ่านวาทะกึ่งใจที่สะสมไว้ในช่วงปีที่ผ่านมา
นั่นหมายความว่าผมใช้เวลาค่อยๆปั้นค่อยๆแต่ง
กว่าที่จิตจักรพรรดิจะเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาได้

ปมจำนวนมากที่ถูกผูกขึ้นแล้วคลายออกเป็นเปลวๆ
ด้วยการหักมุมหลายครั้งเหมือนชีวิตจริง
ที่ความคาดไม่ถึงหรือเรื่องเหนือความคาดหมาย
นำไปสู่การเปิดเผยหลายสิ่งหลายอย่าง
ที่รวมแล้วไม่แคล้วต้องลงให้สัจธรรม คือ
อะไรก็ไม่เที่ยง อะไรก็ไม่อาจทนความเป็นตนเองได้
เพราะอะไรสักแต่ประกอบประชุมกันชั่วคราว
คงรูปเพื่อเสื่อมรูป เกิดนามแล้วเสื่อมนาม

หาความจริงแท้ในรูปนามไม่เจอ

ถ้าใครไม่อยากเชื่อว่าพุทธศาสนาเป็นของจริง
ผมก็หวังว่าอ่านการคลายปมของจิตจักรพรรดิถึงจุดหนึ่ง
แล้วจะหันมาศรัทธาและสนใจจริงจังได้
โดยไม่ต้องใช้ความพยายามฝืนใจใดๆ
ถือว่าการพยายามครั้งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง
ในอันที่จะสร้างบันไดขั้นแรกให้กับคนร่วมสมัยด้วยกัน

โลกอันเป็นที่รวมอยู่ของหมู่มนุษย์
เต็มไปด้วยเงื่อนไขยากลำบากยั่วยุสสารพัด
เหมือนตั้งโจทย์มาง่ายๆแต่ทำได้ยากเพียงข้อเดียวครับ
"ทำอย่างไรจะให้คนเรามีแฉใจช่วยกัน?"

มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ชอบเสพความบันเทิง
ดังนั้น จึงควรตั้งโจทย์ย่อยเข้าไป เช่น
ทำอย่างไรจะให้คนเห็นการช่วยเหลือกันเป็นเรื่องน่าสนใจ
เห็นการฝึกจิตแบบพุทธเป็นเรื่องที่นำมาช่วยๆกันได้
เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนคำถามในชีวิตประจำวัน เช่น
"ทำอย่างไรฉันจะฉกฉวยอะไรจากคนอื่นเข้าตัวได้มากๆ"
เป็น...
"ทำอย่างไรฉันจะเปลี่ยนโลกรอบตัวให้ดีขึ้นตามฉันได้มากๆ"
เพื่อตระหนักถึงกฎความจริงขั้นพื้นฐาน คือ
ได้ตั้งแต่ให้
ไม่ใช่ให้แล้วต้องรอแล้วรอเล่ากว่าจะได้คืน
หรือให้แล้วรอหายลับ ไม่เห็นจะได้อะไรกลับมาสักที

ผลของการช่วยเหลือ
บางครั้งอาจเป็นสุข
แบบสงบสุขยอมได้สุข ให้เปล่ายอมได้เปล่า
แต่บางครั้งอาจเป็นความเจ็บปวด
แบบทำคุณบูชาโทษ โปรดสัตว์ได้บาป
ทว่าด้วยการช่วยเหลือนั่นเอง
"ทุกครั้ง" ให้ผลเป็นความสุข

ความเจริญรุ่งเรืองทางจิตวิญญาณเสมอ

นั่นแหละครับ ภาพความจริงที่จิตจักรพรรดิแสดง

ฟีดแบ็กจากนวนิยายเรื่องก่อนๆ

ทั้งทางนฤพานและกรรมพยากรณ์

บอกผมว่าถ้าปล่อยออกมาเป็นเล่มใหญ่ทีเดียว

คนส่วนมากจะนึกขยาดในความหนา

ผมจึงขอยจิตจักรพรรดิออกเป็นหลายเล่ม

และจะทยอยวางแผงเฉพาะใน 7Eleven

เพื่อคุณราคาให้ได้ไม่เกินร้อยบาท

ในวันที่ผมเริ่มเขียนจากใจ บ.ก. ไกลตัว

คือวันอังคารที่ ๑๕ มิถุนายน

ได้มีการลำเลียงขนส่งหนังสือจากโรงพิมพ์ไปที่ 7Eleven

คาดหมายว่าในวันพฤหัสบดีที่ ๑๗ มิถุนายน

คือวันที่คุณกำลังอ่าน "จากใจ บ.ก. ไกลตัว" อยู่

7Eleven และ BookSmile ในเขตกรุงเทพฯ

น่าจะเห็นได้หลายแห่งครับ

ส่วนปริมาณและต่างจังหวัดทั่วประเทศ

น่าจะวางพร้อมกันครบไม่เกินวันเสาร์ที่ ๑๙ มิถุนายนนี้

ในหน้าคำนำนักเขียน ผมเอ่ยอ้างสรรพคุณไว้ว่า

ถ้าคุณสนุกกับ "ทางนฤพาน" และ "กรรมพยากรณ์"

ถ้าคุณได้อะไรจาก "รักแท้มีจริง" และ "เตรียมเสบียงไว้เลี้ยงตัว"

คุณจะเป็นคนหนึ่งที่อ่าน "จิตจักรพรรดิ"

ด้วยความตื่นเต้นระทึกกว่างานทุกเล่มข้างต้นครับ!

ดังตฤณ

มิถุนายน ๕๓

คอลัมน์ "กว่าจะถึงฝั่งธรรม" ฉบับนี้
อ่านเรื่องของ หลวงปู่พรหม จิรปัญโญ
ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องจากท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต
ว่า "เป็นผู้มีความ پاکเพียรสูงยิ่ง มีความตั้งใจแน่วแน่
ได้ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดที่สุด
เป็นตัวอย่างที่ดีแก่พระ ภิกษุทั้งหลาย ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง"
ในตอน ["สละโลกแสงธรรม"](#) ค่ะ (-/-)

คอลัมน์ "ดังดฤณวิสัยนา" ฉบับนี้
คงเป็นที่ถูกอกถูกใจคนชอบเรื่องลึกลับนะคะ ~0_0~
เพราะ "คุณดังดฤณ" จะพูดถึงเรื่องจริงเกี่ยวกับ
["ล้างสังหรณ์ และการฆ่าตัวตาย"](#) ค่ะ

จากนั้นมาต่อกันที่คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ"
ฉบับนี้ เป็นภาคต่อจากตอนที่แล้ว
ใครที่อ่านฉบับก่อนหน้านี้แล้วยอมรับว่าตัวเองเข้าข่ายเป็นผู้มีมานะมาก
ต้องไม่พลาดอ่านต่อฉบับนี้นะคะ
ในตอน ["ทุกขนักหนาเพราะมานะมาก \(ภาค ๒\)"](#) ค่ะ

สำหรับคอลัมน์ "กระปุกออมสิน"
ฉบับนี้ "คุณ Mr.Messenger" มีอีกหนึ่งช่องทางใหม่สำหรับนักลงทุนมาแนะนำ
ในตอน ["ทองคำ อีกทางเลือกในการลงทุน"](#) ค่ะ

อย่าหลงเชื่อสังฆารมร

หลวงปู่สิม พุทธาจารย์

สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่

ขึ้นชื่อว่าการนั่งสมาธิภาวนาแล้ว ได้เวลาให้รีบทำ
ให้รีบๆด่วนๆ รีบทำ ถ้าไม่รีบทำ ไม่ด่วน ทำไม่ได้
คำว่า ไม่ได้ คือจะไปเชื่อสังฆารมร
หรือเชื่อคนที่ไม่ตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญภาวนา
มันก็มีแต่จะให้ท้อถอยนั่นเอง
ดังนั้น พระพุทธองค์ท่านจึงตรัสไว้ว่า ตริตะ ติริตัง สีขะ สีขัง
ท่านว่าอย่างนั้น คือว่าเวลาทำความดี ภาวนาทุกลมหายใจเข้าออก
ให้รีบๆด่วนๆ คือ ให้ตั้งใจทำ ตั้งใจปฏิบัติเสียในเวลานี้ขณะนี้
ถ้าไม่รีบทำแล้วมันจะเป็นอย่างไร
ก็กิเลสมาร สังฆารมร มันพาไป
จนเฒ่า จนแก่ จนชรา จนจะตาย
หรือว่าถึงวันตายก็ไม่มีเวลาอีก
คนที่ไม่มีเวลาก็คือว่าเชื่อสังฆารมรตัวนี้แหละ

นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย อย่าได้เชื่อสังฆารมร
ทุกลมหายใจเข้าออก บอกกรรมฐานให้สังฆารมรรู้
ว่านี่แน่ ลมหายใจเข้าออกมันรอวันตายอยู่ ทุกขณะทุกเวลา
พระพุทธองค์ท่านกำหนดลมหายใจเข้าออกนี้แหละ
เป็นบาทแห่งสมณะกรรมฐาน เป็นบาทแห่งวิปัสสนากรรมฐาน
ยังจิตใจของพระองค์ให้ตั้งมั่นในธรรมปฏิบัติได้
เราทุกคน ทุกตน ทุกองค์ ก็มีลมหายใจเข้า ลมหายใจออกเหมือนกัน
มีดวงใจครองอยู่ในร่างกายสังฆารนี้เหมือนกัน
สิทธิพิเศษคือ ผู้ใดเอาขณะกิเลสในหัวใจของตนได้
ก็รู้แจ้งเห็นจริงซึ่งพระนิพพานได้
ไม่ต้องสงสัย ไปมัวสงสัยอยู่ทำไม
คำว่าสงสัยก็คือว่าไม่ตกลงใจ
ไม่ปลงใจลงในการประพฤติปฏิบัติ
ไม่ตั้งใจกระทำปฏิบัติในขณะนี้

ชั่วโมงนี้ นาที่นี้ วินาทีนี้ เดียวนี้ ขณะนี้ นั่นเอง
ท่านเรียกว่าสงสัย สงสัยบุญเก่า สงสัยบุญใหม่
สงสัยอะไรต่ออะไรจิปาละ เลิกความสงสัยออกไป

พระองค์ตรัสว่าเรื่องอดีต อนาคต แล้ว ย้ายมือขึงวงออกไป
ถ้าขึงมือขึงวงออกไปเป็นอันว่าติดหมด ไปไม่รอด ไปไม่ได้
ถ้าตั้งใจลงไปในขณะที่แล้ว ดวงใจอันมีความรู้ภายในใจเราทุกคน มีอยู่หรือไม่
ก็ยอมตอบได้ว่า มีอยู่ ถ้ามันไม่มีเราจะมาพูดอย่างไรได้
ถ้าไม่มีจะมานั่งฟังธรรมได้หรือ มันมีอยู่นี้แหละ
นี่แหละบุญบารมี มีอยู่ที่ตรงนี้ เราก็ตั้งใจบำเพ็ญภาวนา
รวมกำลังจิตกำลังใจเข้ามาสู่ดวงจิตที่มีความรู้ภายใน
วางจิตสังขาร จิตวิญญาน จิตกิเลสที่แผ่สายลุ่มหลง
คิดถึงโน้นคิดถึงนี่ คิดถึงหมู่คณะ
เพื่อนฝูง บ้านเรือน สถานที่ป่าเขาถ้ำเฝ้าไพร
ในที่อื่นนอกจากปัจจุบัน เป็นความผิดทั้งนั้น

ความถูกต้องตรงก็พระองค์ตรัสไว้ว่า ตัดละๆ ในที่นั้นๆ
คำว่า ตัดละๆ ในที่นั้นๆ ก็หมายถึงดวงใจ
ผู้รู้ มีอยู่ภายในใจทุกคนนั้น รวมลงที่นี้ มีอยู่ในใจ
มีอยู่ในจิต มีความรู้สึกอยู่ในที่นี้
เมื่อกำลังจิตอันนี้รวมเข้ามา ตั้งลงไป สงบลงไป
จนเชื่อแน่ว่ามีอยู่ในใจ มีอยู่ในจิตนี้จริงๆ ไม่ใช่มีอยู่ในที่อื่น
ศีลรักษา กาย วาจา ก็คือดวงใจนี้แหละเป็นผู้รักษา
สมาธิตั้งใจมั่น ก็อะไรจะมาตั้ง ก็จิตนี้แหละ
ตั้งปัญญา ความรอบรู้ในกองสังขาร
สังขารก็ดวงจิตอันนี้แหละ
มันจะนอกเหนือไปจากดวงจิตอันนี้ไม่มี นอกเหนือไปจากดวงใจไม่มีเลย

คัดจากพระธรรมเทศนา ในหนังสือรวมธรรมเทศนา ๑๐๘ กัณฑ์
จัดพิมพ์โดย ชมรมพุทธศาสตร์ เอสโซ่ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๖

ทุกขนักหนาเพราะมานะมาก (ภาค ๒)

โดย Aims Astro

ถาม - ดิฉันทำทานรักษาศีลและปฏิบัติสมาธิมาหลายปี ตลอดเวลาคิดว่าตัวเองเป็นคนดีไม่เบียดเบียนใคร คนรอบข้างก็ยกย่องว่าเป็นคนมีธรรมะในหัวใจ แต่หลังๆ มาสังเกตเห็นว่าจริงๆ แล้วดิฉันมีความคิดไม่ดีเกิดขึ้นบ่อย เห็นข้อเสียของผู้อื่นได้ง่ายมากและนึกตำหนิในใจ ไม่ได้พูดออกมาจะคะ แถมเมื่อไหร่ที่ต้องแพ้ใครสักคนขึ้นมา ก็จะเสียใจนาน อยากเอาชนะให้ได้ปล่อยวางไม่ลงเลย พยายามหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง และหาข้อเสียของอีกฝ่ายเพื่อให้ดิฉันรู้สึกดีขึ้น แต่ถ้ามีคนที่ดีอดรอนแล้วมาขอให้ช่วย ดิฉันกลับช่วยเต็มที่จริงๆ ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่เห็นด้านดีของตัวเองเสมอๆ จนชักจะทุกข์มากขึ้นทุกที แล้วก็สงสัยว่าที่ทำบุญมานาน ไม่ช่วยให้นิสัยดีขึ้นเลยหรือคะ

ความเดิมจากตอนที่แล้ว [ทุกขนักหนาเพราะมานะมาก \(ภาค ๑\)](#)

ตามที่ปรากฏในบทความภาค ๑ ว่าแท้ที่จริงแล้วการหันมาสนใจเข้าวัดทำบุญ ประกอบกุศล อาจจะไม่ได้ทำให้กิเลสแบบโลภๆ ลดลงเลยก็ได้ มีหน้าซ้ำอาจเพิ่มพูนให้หนาหนักยิ่งขึ้นกว่าเดิมด้วย เพราะคนที่ศึกษาธรรมะแล้วไม่รู้เท่าทันกิเลส มานะอัตตาคะพอกพูนขึ้น เห็นข้อเสียหรือจุดด้อยของคนรอบข้างแทบทุกคน ไม่เว้นแม้แต่พ่อแม่ตัวเอง (T.T) เพราะคิดว่าตัวเองมีธรรมะ ย่อมดีกว่าคนอื่น ซึ่งก็คือ "ความหลงตัวเอง" ค่ะ เรื่องนี้ถ้าเจ้าตัวเห็นทันก็นับว่ามีบุญ ได้มีโอกาสใช้ปัญญาทบทวนทำลายมานะให้ลดน้อยลงไป คนที่อยากจะพ้นทุกข์ต้องดูตรงนี้ให้มาก เพราะยิ่งทำบุญที่ไม่ใช่บุญสายปัญญา มันก็จะยิ่งพอกพูนความรู้สึกว่า "เราดีกว่าใคร" ไปเรื่อยๆ ค่ะ

เรื่องความรู้สึกว่าเรามีดีกว่าใคร กลับเป็นทุกข์อย่างหนึ่งของลูกค้ำบางท่านค่ะ เพราะคิดว่าคนอื่นต้องเห็นความสำคัญของตนเอง โดยเฉพาะคนใกล้ชิดที่ได้รับการคาดหวังสูงว่าจะต้องให้คุณค่าแก่เราเป็นอันดับต้นๆ ยกตัวอย่างลูกค้ำหญิงที่มักทะเลาะกับคนรัก ความสัมพันธ์กระเสาะกระแสะ เวลามีเรื่องกันที่ไรเธอจะรอให้อีกฝ่ายมาง้อก่อน ซึ่งถ้าเลิกแบบมานะที่มันหนักนอก แล้วเป็นฝ่ายง้อซะเองก็ไม่ต้องทุกข์ใจนาน เพราะบางทีเขาอาจไม่ว่างมาง้อเพราะยังติดธุระ (หรือช่วงนี้ก็อาจกำลังดูบอลโลกอยู่ - -) ไม่เฉพาะความสัมพันธ์ฉันคนรัก แต่ทุกๆ ความขัดแย้งเลยคะ ถ้าเพียงฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งยอมลดมานะลง เริ่มต้นเอ่ยปากขอโทษหรือโอภาปราศรัยก่อน ความคับข้องต่างๆ จะคลี่คลายลง แต่ด้วยรู้เท่าไม่ทันมานะในใจตนหลายคนต้องสูญเสียสิ่งมีค่าในชีวิตไปเพราะเรื่องที่ดูเหมือนไม่น่าจะเป็นเรื่อง

ใครที่มีความทุกข์เพราะรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเอง ต่ำจนจะสัพยอกว่าเป็น “VIP Syndrome” (อาการอยากเป็นคนพิเศษมาก) คือถ้าได้เป็นฝ่ายชนะ มีคนให้เกียรติยกย่องแล้วก็จะมีความสุข ในขณะเดียวกันถ้ามีใครมาทาบรัศมีก็จะนึกไม่พอใจ หรือพยายามเปล่งประกายสู้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่นการหาข้อเสียของเขา เพื่อให้ตัวเองสบายใจว่าเรายังเหนือกว่าเขาในบางเรื่อง (แต่อกุศลที่หนาแน่นในใจเราเองกลับไม่เห็น) ลองสังเกตนะคะ ถ้ามีก็จะรักษาได้ทันทั่วทั้งที่คะ (^_~*)

ว่าแล้วก็ขอหยิบยกคำสอนของ**คุณดังตฤณ** ในเรื่องของการฝึกมีสติรู้เท่าทันความลำพองใจ (ทั้งหมดในบทความนี้เป็นตัวอักษรเขียวในเครื่องหมายคำพูด คือข้อความของคุณดังตฤณคะ)

"การที่เรามีความฮึกเหิมอะไรขึ้นมาเนี่ย มันต้องรู้ตัวให้ทัน มันต้องมีสติให้ได้นะ ว่าเออเนี่ยมันฮึกเหิมขึ้นมาแล้ว ตอนเนี่ยมันเกิดความลำพองขึ้นมาแล้ว พอลำพองหรือฮึกเหิมเนี่ย แล้วเราสังเกตดูอาการของใจเนี่ย มันก็จะแล่นไป แล่นไปตามความโลภ แล่นไปตามความโกรธ แล่นไปตามความเกลียด แล่นไปตามอคติ แล่นไปตามความรู้สึกว่าเรามีดีกว่าใคร เราเหนือกว่าใคร เราไม่ยอมยกฟังใคร เราไม่ต้องฟังใคร สุดท้ายเนี่ย มารู้ตัวอีกทีมันก็เห็นตัวเองค่อยๆ ลาดลงต่ำ ลงสู่ที่มีดินนะ"

การมีมานะมากแล้วต้องเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ นั้น นับเป็นความน่ากลัวอย่างยิ่งนะคะ เพราะในชาติก่อนถ้าทำบุญมาก แน่แน่นอนว่าชาติใหม่ย่อมพร้อมด้วยศักยภาพในการทำบาปใหญ่หลวง ในโลกนี้เราคงจะได้เห็นกันอยู่เรื่อยๆ ว่าบางคนมีพร้อมทั้งทรัพย์สิน ชื่อเสียง อำนาจ แต่แทนที่จะนำสิ่งที่มีมาสร้างประโยชน์ ต่อเติมบุญที่ตนเองได้ทำไว้ ตรงกันข้ามเลยคะ กลับนำมาใช้สนองมานะอัตตาตนเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ บางคนถึงกับไม่สนใจในวิธีการว่าจะก่ออกุศลผลเสียขนาดไหน ซึ่งผลที่ตาเนื้อของมนุษย์มองเห็นได้ ยังไม่เท่ากับผลกรรมที่เจ้าตัวจะต้องรับต่อๆ ไป ชีวิตในสังสารวัฏก็เป็นเช่นนั้นนะคะ เดียวขึ้นสูง เดียวลงต่ำ ทั้งหมดนี้เป็นความน่าสงสารและน่ากลัวคะ เพราะทุกคนที่ยังเป็นปุถุชน ถ้าเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ วันใดวันหนึ่งเราก็อาจพลาดพลั้ง จนต้องตกนรกอันทรมาณนานอนันต์

"คนเราเนี่ยที่ท่องเที่ยวไปในสังสารวัฏ ขึ้นสูงบ้าง ลงต่ำบ้าง ก็เพราะอย่างนี้แหละ พอลงต่ำมันก็อยากขึ้นสูงนะ มันก็พยายามตะเกียกตะกาย พอขึ้นสูงได้มันก็ลืมหืมตา แล้วก็หลงไปทำอะไรที่เป็นเหตุให้เกิดอาการลาดลงต่ำอีก อย่างนี้ ขึ้นๆ ลงๆ อย่างนี้แล้วๆ เล่าๆ"

ถามว่าแล้วถ้าเราไม่อยากเป็นแบบนี้ ควรจะทำยังไง คำตอบก็คือถ้ากรรมดำทำให้เราประสบกับความทุกข์ ความไม่สมหวังนานาประการ ในขณะที่กรรมขาวนำความสุขความสมหวังในโลกมาให้ แต่ก็ยังไม่พ้นการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ดี ดังนั้นความสุขอันเที่ยงแท้และปลอดภัยจริงๆ ต้องเกิดจากกรรมไม่ดำไม่

ขาว ซึ่งจะทำให้เราเห็นบุญเห็นบาปอย่างแท้จริง

ลูกบางคนทำทานมากด้วยใจปีติอย่างสูง รักษาศีลได้สะอาดเยี่ยม แล้วก็เปิดเผยกับดิฉันว่าคิดว่าตัวเองรอดแล้วเพราะทำบุญไว้อย่างเยอะ ตรงนี้ต้องเตือนๆ กันไว้ด้วยนะคะ ว่าขนาดพระพุทธเจ้าทรงมีพระบารมีมากมหาศาล ยังถูกพระเทวทัตปองร้ายหลายครั้ง ถูกพวกนอกศาสนาร่วมมือกับนางจิณณมานวิกาใส่ร้ายป้ายสี ฯลฯ หรือพระโมคคัลลานะผู้เป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย เลิศในทางฤทธิ์ บรรลุภิญญาใหญ่ ก็ยังไม่พ้นวิบากไม่ดีจากบุพกรรม ต้องถูกโจรทุบตีจนกระดูกป่นเท่าเมล็ดข้าวสาร ก่อนท่านจะถึงซึ่งอนุภาติเสสนิพพาน (นิพพานที่ปราศจากชั้น ๕) ทั้งพระพุทธองค์และพระอัครสาวกฝ่ายซ้าย ทั้งสององค์นี้มีบารมีและประกอบกุศลมากกว่าเรามากนัก ท่านก็ยังต้องพบเรื่องราวที่เกิดจากกรรมไม่ดีอันเคยกระทำไว้ เพราะฉะนั้นใครที่ยังเป็น “พ่อ/แม่บุญหลาย” ยังไม่ใช่ “พ่อ/แม่บุญรอด” รอดพ้นจากเภทภัยในสังสารวัฏ จึงต้องทำกรรมไม่ดีมาไม่ขาวให้มากเพื่อให้คุ้มกับที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนาคะ

"ถ้ามีชาติไหนชีวิตไหนเราสามารถที่จะเจริญสติ แล้วก็รู้ว่าทั้งใจความรู้สึกหลงตัว ทั้งใจความรู้สึกแยกๆ กับตัวเอง จะปมเด่นหรือปมด้อยก็ตามเนี่ย มันแค่ของหลอก ให้เราทำอะไรขึ้นมาอย่างหนึ่ง ตามอำนาจกิเลส กิเลสอยากไผ่ดี หรือว่ากิเลสอยากไผ่ต่ำ เมื่อไหร่เราเจริญสติเห็นว่า ใจทั้งไผ่ดี ทั้งไผ่ต่ำเนี่ย ทำให้จิตสว่างบ้าง มืดบ้าง เป็นกุศลบ้าง เป็นอกุศลบ้างเนี่ยนะ มันไม่มีความคงเส้นคงวาคงว่า มันไม่เที่ยง แล้วเราไม่ยึดถือมัน ทั้งใจที่มันสว่าง ทั้งใจที่มันมืด ว่ามันเป็นตัวเรา พอไม่ยึดแล้วทั้งสองตัว ทั้งใจตัวมืดทั้งตัวสว่าง ในที่สุดเราก็อยู่เหนือบุญเหนือบาป ไม่ติดในบุญ ไม่หลง แล้วก็ไม่อวดดีในบุญ แต่ขณะเดียวกันเราก็ไม่ไปหลงยึด หรือว่าไปหลงผสมโรง ไปตามใจอารมณ์ที่มันเป็นบาป

อย่างนี้ที่เขาเรียกว่าเหนือบุญเหนือบาป
เหนือบุญเหนือบาปได้ มีทางเดียวมันต้องมีความเข้าใจ หรือว่ามีพุทธิปัญญา
การมีปัญญาเนี่ย มันต้องเห็นตัวเองเป็นขณะๆ
เมื่อไหร่ก็เหิมขึ้นมา รู้ตัวนะ แล้วเมื่อไหร่ที่มันรู้สึกแยกลงไป ก็รู้ตัวอีก
รู้ตัวว่ามันเป็นแค่ภาวะหนึ่งของจิต เป็นแค่ภาวะชั่วคราว แป๊บๆ เดียวมันก็กลายเป็นอื่นนะ
พอรู้ตัวแบบนี้ไปเรื่อยๆ ในที่สุดแล้ว จิตก็ไม่ยึด ทั้งฝ่ายบุญฝ่ายบาป
มันอยู่เหนือบุญเหนือบาปเนี่ย มันก็กลายเป็นจิตที่ใส จิตที่สว่าง เป็นพุทธิปัญญา"

สุดท้ายนี้ขอฝากหลักสังเกตง่ายๆ ในชีวิตประจำวันที่ลองใช้กับตัวเองบ้าง เก็บมาจากคนรอบข้างบ้างนะ คะ เช่น การเขียนข้อความใน facebook แล้วมีคนมากด like ถ้าสังเกตทันเราจะเห็นใจพองๆ ของตัวเอง ค่ะ (ถ้ารู้สึกสับสนที่ยังไม่มีใคร like หรือเขียนตอบ ก็ชักเริ่มไม่มั่นใจซะแล้ว คราวหน้าต้องเขียนให้ดีกว่านี้ให้ได้ - -!) หรือถ้าไปตอบกระทู้พันทิปแล้วมีคนมาเห็นด้วย เราก็จะเป็นสุข ปลื้มไม่เสร็จ ยิ่งได้กับ

(gift) เยอะๆ ยิ่งสุดปลื้ม แตกต่างกับตอนที่มีคนมาคัดค้าน จะฮึดฮัดในใจ ซึ่งตรงนี้เป็นธรรมชาติของคนเรานะคะ แต่ถ้าเห็นได้จะได้เจริญสติ รู้เท่าทันมานะทั้งที่คิดว่าตัวเองดีและด้อยในใจตนค่ะ ^^

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่พรหม จิรปัญญา – สละโลกแสงธรรม

กวีพระภิกษุธรรม

โดย เทียบธลี

หลวงปู่พรหม จิรปัญญา

ภาพประกอบจาก "๒๘ พระอรหันต์แห่งกรุงรัตนโกสินทร์" พระธุดงค์เจดีย์ วัดอโศการาม

หลวงปู่พรหม จิรปัญญา เป็นศิษย์ของพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

ท่านเป็นผู้มีความเพียรอย่างอุกฤษฏ์ ตั้งค่ายกย่องของท่านพระอาจารย์มั่น

"เป็นผู้มีความพากเพียรสูงยิ่ง มีความตั้งใจแน่วแน่ ได้ประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเคร่งครัดที่สุด

เป็นตัวอย่างที่ดีแก่พระภิกษุทั้งหลาย ควรเอาเป็นเยี่ยงอย่าง"

หลวงปู่พรหมในสมัยเป็นฆราวาส ท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๑ บ้านดงเย็น

ได้ปกครองลูกบ้านด้วยความยุติธรรม จึงเป็นผู้ที่ได้รับการนับถือเป็นอย่างมาก

พร้อมด้วยทรัพย์สินทั้งวัวควายและไร่นา

ตลอดจนได้รับการเรียกขานว่า "นายฮ้อยพรหม" มีเกียรติสูงมากในสังคม

("นายฮ้อย" คือผู้ที่ป็นหัวหน้าในการนำโคกระบือจากภาคอีสานไปขายยังภาคกลาง ต้องเป็นผู้ที่มีความเข้มแข็ง สามารถปกป้องชีวิตคนในขบวนเดินทาง และจัดการดูแลวัวควายจำนวนหลายร้อยตัวได้)

แม้ว่าจะมีชีวิตทางโลกที่ควรมีความสุขเพียงใด แต่ท่านกลับพบว่าไม่ใช่เช่นนั้น เฝ้าสงสัยตลอดมาว่าความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ไหน ทำอย่างไรจะได้พบ เมื่อได้ฟังธรรมจากพระอาจารย์สาร (ท่านเป็นลูกศิษย์ของพระอาจารย์มั่น และเป็นพระอาจารย์คนแรกของหลวงปู่พรหม) ซึ่งวิสัชนาว่า

*"ถ้าอยากประสบความสุขที่ปรารถนาอยู่นั้น
ต้องละอารมณ์คือรักใคร่พอใจในกามคุณ ๕
คือ ความพอใจในรูป ในเสียง ในกลิ่น ในรส ในสัมผัส
อันเป็นเหยื่อล่อให้ติดอยู่ในกองทุกข์ เสียให้หมดสิ้นไปจากใจ
ความสุขที่ปรารถนาอยู่นั้นก็จะฉายแสงออกมาให้ปรากฏเห็น
ตามสมควรแก่ความเพียร ที่ได้ทุ่มเทลงไปในทางที่ถูกที่ชอบ"*

อุบาสกพรหมชาบซึ่งในสพระธรรมยิ่งนักและตัดสินใจออกบวชในที่สุด เมื่อคิดดังนั้นแล้ว จึงได้ทำการมอขทรัพยากรทั้งหมดแก่คนทั่วไป เว้นแต่อุปกรณ์จับปลาสดัว ที่ท่านนำไปทำลาย ใช้เวลาในการแจกทรัพยากรสินทั้งหมดรวม ๓ วัน ๓ คืน หลังจากอุปสมบทแล้ว ท่านตั้งใจพากเพียรอย่างไม่มีย่อท้อ หลังจากได้รับการสั่งสอนจากพระอาจารย์สาร จนเพียงพอต่อการปฏิบัติแล้ว ก็กราบลาเพื่อออกธุดงค์ โดยนำหลานชายชื่อนุญชาต ซึ่งอายุน้อยและยังไม่ได้เข้าโรงเรียนไปด้วย

ท่านจาริกจากเขตจังหวัดอุบลราชธานี ไปยังเมืองหลวงพระบาง ประเทศลาว การเดินทางเต็มไปด้วยความยากลำบาก กว่าที่จะพบหมู่บ้าน แล้วจึงจะได้พักผ่อน ท่านดูแลจนหลานชายหลับไปแล้ว จึงบำเพ็ญเพียรภาวนาเพื่อเอาชนะกิเลส พอรุ่งเช้าก็ออกเดินทางต่อไป วันแล้ววันเล่าที่ต้องบุกป่าฝ่าดง ปีนภูเขาสูงแล้วลูกเล่า เต็มไปด้วยความยากลำบากและแร้นแค้น บางวันไม่พบหมู่บ้านที่จะบิณฑบาตได้ ก็ไม่มีอาหารสำหรับท่านและหลานชาย เด็กน้อยนุญชาตร้องไห้ด้วยความหิว ได้แต่อาศัยน้ำประทังชีวิตไปเท่านั้น ท่านเล่าถึงการธุดงค์ในสมัยแรกๆ ว่า

"ปฏิบัติธรรมเพื่อเอาความดีนั้น จะต้องอดทน มีความพยายามอย่างสูงสุด
จึงจะได้มาซึ่งคุณงามความดี การเดินป่าหาธรรมะ ต้องต่อสู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มันเกิดขึ้นมา
บางวันก็ต้องหอบหิ้วสัมภาระทั้งหมดนี้ เช่น บาตร กลด กาน้ำ
และยังต้องอุ้มหลานชายไปด้วย ทั้งนี้เพื่อจะได้เดินทางได้เร็ว ทำอยู่อย่างนี้ตลอดวัน"

แม้ต้องเผชิญความยากลำบากเพียงไหนก็ไม่ย่อท้อ จนเดินทางถึงยังเมืองหลวงพระบาง
ขณะที่พักอยู่ที่นี้ ท่านอาพาธหนักด้วยโรคเกี่ยวกับกระเพาะอาหาร
ต้องรับการรักษาในโรงพยาบาลและด้วยยาของหมอพระ แต่อาการไม่ดีขึ้น
ในที่สุดท่านตัดสินใจว่าจะไม่ฉันทยานานใดๆ อีก

"ต่อไปนี้เราจะไม่รักษาด้วยยาอีก จะไม่ฉันทยานานใดๆ อีกต่อไป
ถ้าจะเกิดล้มตายลงไปก็ถือเป็นกรรมเก่าของเรา
แต่ถ้าหากเรายังพอจะมีบุญอยู่บ้าง ก็คงจะหายไปเป็นปกติได้"

หลังจากนั้นท่านได้เจริญสมาธิ ผูกจิตใจให้เข้มแข็ง พิจารณาธาตุขันธ์
แล้วเพ่งเพียรรักษาด้วยอารมณ์จิตใจที่เป็นสมาธิ
ด้วยคุณธรรมและบุญบารมีของท่าน ในที่สุดอาการอาพาธก็ค่อยๆ หาย
ได้เดินทางกลับประเทศไทย นำหลานชายกลับไปสู่พ่อแม่ของเขา
และออกธุดงค์ต่อไปเพื่อตามหาจนได้พบกับพระอาจารย์ใหญ่มั่น
และรับโอวาทในการปฏิบัติ ในเขตภาคเหนือของประเทศไทย

หลวงปู่พรหม จิรปัญญา เป็นพระสงฆ์สาวกผู้ประเสริฐ
ดำเนินตามพระธรรมคำสอนแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
แม้ว่าจะพร้อมด้วยสถานะทางสังคมและทรัพย์สินสูงส่ง แต่ก็สละเสียสิ้น
แล้วออกบวชเพื่อความพ้นทุกข์โดยสิ้นเชิง
นับเป็นผู้ไม่ประมาท เป็นแบบอย่างของผู้สละชีวิตเพื่อโมกษธรรม
ดังพระธรรมเทศนา ที่ท่านได้สั่งสอนไว้เป็นคติเตือนใจแก่สาธุชนทั้งปวง

"คนเราเกิดมาทุกรูปทุกนาม รูปสังขารเป็นของไม่เที่ยง
เกิดขึ้นแล้วล้วนตกอยู่ในกองทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น
ไม่ว่าพระราชา มหาษัตริย์ พระยานาหมื่น คนมั่งมี เศรษฐี และยาก
ล้วนตกอยู่ในกองทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น
มีทางพอจะหลุดพ้นทุกข์ได้ คือทำความเพียร เจริญภาวนา
อย่าสืมนิเวศในรูปสังขารของตน มัจจุราชมันบ่ไว้หน้าผู้ใด

ก่อนจะดับไป ควรจะสร้างความดีเอาไว้”

เอกสารประกอบการเขียน

"บูรพาจารย์" จัดดำเนินงานและพิมพ์โดยมูลนิธิพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ฉบับพิมพ์ ปี ๒๕๔๕

"ตามรอยพระอาจารย์พรหม จิรปุญโญ พระอรหันต์แห่งบ้านดงเย็น" พิมพ์เมื่อ เมษายน ๒๕๔๙.

"๒๘ พระอรหันต์แห่งกรุงรัตนโกสินทร์" พระพุทธรูปเจดีย์ วัดอโศการาม

ธรรมบรรณาการในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายพระสุทธจริตรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร)
ครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๔๘ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๒.

เว็บไซต์

www.dhammajak.net

www.sarakadee.com/web/modules.php?name=News&file=article&sid=315

คนเรามีกลางสังหรณ์ได้จริงหรือ + ทำอย่างไรให้คนที่คิดฆ่าตัวตายล้มเลิกความคิดได้

ดั่งเทพนิทัศน์

ถาม : ดิฉันมักจะฝันต่อเนื่องกันหลายวัน ถ้าจะได้ย้ายงานหรือจะได้เดินทางไกล
อยากรู้ว่าคนเราสามารถมีกลางสังหรณ์ได้จริงหรือไม่คะ

กลางสังหรณ์เป็นเรื่องจริง

เพราะว่าจิตของคน มันไม่ได้มีความจำกัดอยู่แค่มิติของปัจจุบัน

จิตของคนมันสามารถเห็นเหตุผลของปัจจุบัน ต้นเหตุของปัจจุบันนะ

การเห็นเหตุที่มาของสภาวะอันเป็นปัจจุบันนี้ เรียกว่าเห็นอดีต

การเห็นว่าปัจจุบันนี้เป็นราก ของอนาคตอย่างไร นั้นเรียกว่าญาณหยั่งรู้อนาคต

ส่วนกลางสังหรณ์นี้ที่มันเกิดขึ้นแบบวูบๆ วาบๆ จริงบ้าง ไม่จริงบ้างนี่นะ

ถ้าหากว่าคุณมีสมาธิทั่วไป ถ้าเปรียบเทียบกับเหมือนกับเราทำจิตที่ขุ่น

จิตที่เป็นน้ำขุ่นๆ ให้มันใส เราก็สามารถเห็นทะลุลงไปได้

ว่าใต้ผิวน้ำมันมีอะไรซ่อนอยู่นะครับ

พูดง่ายๆ ว่ากลางสังหรณ์ ถ้าเกิดขึ้นในแบบที่เราไม่รู้เหตุรู้ผล

ไม่สามารถสืบเหตุสืบผลได้ อย่าเพิ่งไปเชื่อ

ถึงแม้ว่ามันจะจริง แต่ก็อย่าไปใช้ตัดสินใจ

ว่าเมื่อใดที่มีกลางสังหรณ์แบบนี้ มันจะต้องเป็นจริงเสมอไป

แต่ถ้าเมื่อไหร่ คุณสามารถรู้สึกตัวเข้ามา

ในภาวะของกายของใจ อันเป็นปัจจุบันแบบนี้

แล้วสามารถเห็นได้ว่าที่มาของกายใจแบบนี้ สภาวะแบบนี้ มันมาจากไหน

ตรงนั้นเชื่อได้ระดับนึงว่าคุณเห็นจริงในอดีต

แล้วถ้าหากว่าคุณเห็นโดยความเป็นนิมิตนะ

ว่ากายแบบนี้ใจแบบนี้ที่กำลังตั้งอยู่ในวินาทีนี้

เป็นรากของอะไรที่จะเกิดขึ้นข้างหน้า

อันนั้นค่อยเชื่อว่าคุณรู้อนาคตได้นะครับ

ถาม : ทำอย่างไรให้ คนที่คิดว่าตัวเองตายตลอดเวลา ล้มเลิกความคิดได้ครับ

คนฆ่าตัวตายเนี่ย ถ้าเป็นจิตแพทย์นั่งอยู่ในนี้คงเข้าใจดีเลย
คุณอย่าไปห้ามเขา อย่าไปพูดกับเขาเลย ไม่มีประโยชน์
ถ้าหากคุณไม่สามารถหาสิ่งที่ทำให้เขามีความหวัง
หรือมีความสุขอะไรขึ้นมา ชุ่มชื่นขึ้นมาได้ในขณะนั้น
มันไม่มีทางเปลี่ยนใจ ถ้าเขาอยากฆ่าตัวตายจริงนะ
แต่ถ้าเขาอยู่ในภาวะครึ่งๆ กลางๆ ไม่ค่อยเห็นค่าของชีวิต
อันนั้นมันก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของคุณ
ว่าจะทำให้เขาเห็นว่าโอกาสของชีวิต
ที่มีชีวิตอยู่ก็คือโอกาสทอง เป็นขุมทองขนาดไหน
ยิ่งคุณรู้จักพุทธศาสนาลึกซึ้งมากขึ้นเท่าไร คุณจะยิ่งพูดได้สมจริงสมจัง
แล้วก็ชักจูงเหนี่ยวนำให้เขาเห็นเหตุเห็นผลได้มากขึ้นเท่านั้น

พูดง่ายๆ ถ้าคุณทำให้เขารู้สึกได้ว่าชีวิตมนุษย์คือการเปลี่ยนแปลง
คือการเลือกทางใหม่ได้ แล้วทุกอย่างมันไม่ต้องเป็นแบบนี้นะ
เขาจะเห็นค่าของชีวิตว่าค่าของชีวิตที่เหลือ มันก็เพื่อการเปลี่ยนแปลง
ไม่ใช่เพื่อการตั้งอยู่อย่างไรรอความหวังนะครับ

ดั่งตฤณพจน ๙

ดั่งตฤณพจน
Dungtrin's rhapsody

อุปมาจิตคิดร้าย
คิดตั้งงามเลิศฟ้า
สักแต่เรียงใบกบินรำ
แลชุมกลับวายโล่ง

ดั่งกา
พญาหงส์
ครุหนึ่ง สลายตัว
อนาถแท่นัดตา

ดั่งตฤณ

ภาพโดย Skyhigh
<http://www.jokertg.com>

www.dlitemag.com

ทองคำ อีกทางเลือกในการลงทุน

Mr.Messenger

สนใจติดตามข่าวสารการลงทุนได้ที่ <http://twitter.com/MrMessenger>

ช่องทางการลงทุนในปัจจุบัน เริ่มหลากหลายมากขึ้น ตัวเลือกในการลงทุนของนักลงทุนก็ซับซ้อนเพิ่มขึ้นตามไปด้วย แต่ในความซับซ้อน ก็ยังมีการลงทุนอีกประเภทหนึ่งซึ่งอยู่ในตลาดมานาน เริ่มได้รับการยอมรับและเป็นที่รู้จักมากขึ้นเรื่อยๆ นั่นก็คือ การลงทุนในทองคำ (Gold)

ทองคำ โดยตัวมันเองถือเป็นสินทรัพย์ที่มีมูลค่าและเป็นที่ต้องการของบุคคลทั่วไป ทั้งในแง่ของการเก็บรักษามูลค่าที่แท้จริง และยังเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ใช้ในอุตสาหกรรมหลายประเภท เช่น ชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ เครื่องประดับ เป็นต้น ด้วยความที่ทองคำ ถือเป็นแร่ธรรมชาติ ซึ่งต้องขุดขึ้นมาใช้ จึงย่อมมีวันหมดไปในอนาคต ทองคำจึงเป็นทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ในขณะที่ความต้องการ ทั้งในแง่ของการลงทุน และใช้ในอุตสาหกรรม กลับเติบโตต่อเนื่องมาตลอด ดังนั้นในระยะยาว ราคาทองคำจึงมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ

ทำไมต้องทองคำ ให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าไหม? ลองดูกราฟราคาทองคำในรูปของสกุลดอลลาร์สหรัฐ ย้อนหลังไป ๑๐ ปีดูนะครับ ตอนช่วงเดือน มิ.ย. ปี พ.ศ.๒๕๔๓ ราคาทองอยู่ระดับประมาณ ๓๐๐ เหรียญต่อออนซ์ มาจนถึงต้นเดือน มิ.ย. ๒๕๕๓ ปีนี้ ราคาทองวิ่งขึ้นมาอยู่ที่ระดับ ๑,๒๐๐ เหรียญต่อออนซ์ ใครลงทุนตั้งแต่ ๑๐ ปีก่อนหน้านี้ คิดเป็นผลตอบแทนประมาณ ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์ หรือ คิดเป็นผลตอบแทนต่อปีสูงถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ทีเดียว เมื่อเทียบกับผลตอบแทนจากการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยย้อนหลังไป ๑๐ ปี ได้ผลตอบแทนต่อปีประมาณ ๑๔ เปอร์เซ็นต์ต่อปีเท่านั้น ห่างกันครึ่งต่อครึ่ง เห็นอย่างนี้แล้ว น่าสนใจใช่มั้ยครับ (ว่าแต่... สนใจไป แล้วเห็นกิเลสตัวเองกันหรือเปล่า?)

ใครก็ตามที่เคยลงทุนในทองคำ ก็พอทราบคร่าวๆว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเคลื่อนไหวขึ้นลงของราคาทองคำแตกต่างจากหุ้นไปบ้างพอสมควร สำหรับ หุ้น หรือ ตราสารทุน ราคาจะเคลื่อนไหวตามความคาดหวังต่อแนวโน้มของเศรษฐกิจว่าจะดีขึ้น หรือแย่ลง และยังเกี่ยวพันกับผลประกอบการของบริษัทของหุ้นตัวนั้นๆเองด้วยว่ากำไรหรือขาดทุนตามเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ แถมยังมีปัจจัยเล็กๆน้อยๆ ที่ส่งผลต่อราคาหุ้นในระยะสั้นด้วยเช่น นโยบายของรัฐบาลที่เปลี่ยนแปลง, การเปลี่ยนโครงสร้างผู้ถือหุ้น หรือ ข่าวลือต่างๆอีกมากมาย ซึ่งเป็นสิ่งที่นักลงทุนหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเผชิญ การปิดหูปิดตา ไม่ตามข่าวสารเสียบ้าง ก็คงจะเป็นเรื่องดี เพราะทำให้สภาพจิตใจ ไม่กว้างไกลไปตามข่าวลือ แต่การละเลย ไม่ยอมทำการบ้าน ไม่ติดตามข้อมูลข่าวสารเลย ก็เท่ากับเรากำลังทำให้ตัวเองตกอยู่ในความเสี่ยง ไม่สามารถวิเคราะห์สถานการณ์ได้ตามความเป็นจริง **ชาวพุทธ เราไม่ปิดหูปิดตาตัวเองนะครับ อยากได้ธรรมะจากโลก เราก็ต้องอยู่กับโลก ไม่หนีโลกออกไป อยากได้การวิเคราะห์ที่เป็นเหตุเป็นผล ก็ต้องหาเอาจากข้อมูลข่าวสาร จะมานั่งเทียน คิดเองเออเอง มันก็ดูจะง่ายเกินไปหน่อย**

แล้วปัจจัยอะไรบ้าง ที่มากระทบกับราคาทองคำ?

๑. เงินดอลลาร์สหรัฐ ในกรณีที่เงินดอลลาร์สหรัฐอ่อนค่าลงเมื่อเทียบกับเงินสกุลอื่นๆในโลก รวมถึงเงินบาทไทย จะทำให้ราคาทองคำเพิ่มขึ้น สาเหตุเป็นเพราะ ปริมาณเงินส่วนใหญ่ในระบบทุนนิยมของโลกซื้อขายกันในรูปแบบของเงินดอลลาร์สหรัฐ หากค่าเงินดอลลาร์สหรัฐอ่อนค่าลง ย่อมแปลว่า เงินดอลลาร์สหรัฐมีมูลค่าลดลง เมื่อเทียบกับสกุลเงินอื่น ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันความมั่งคั่งที่อาจจะลดลงของนักลงทุนที่ถือดอลลาร์สหรัฐ การซื้อทองคำเหมือนเป็นการป้องกันความเสี่ยงที่มูลค่าเงินดอลลาร์สหรัฐจะลดลงทางหนึ่งได้

๒. เงินเฟ้อ (Inflation) หากเงินเฟ้อเพิ่มสูงขึ้น หมายความว่าค่าของเครื่องใช้โดยส่วนใหญ่ราคาขึ้น ราคาทองคำก็จะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เพราะอัตราเงินเฟ้อส่งผลให้มูลค่าที่แท้จริงเงินสดลดลง (จำนวนเงินเท่าเดิม แต่ซื้อสินค้าชนิดเดิมไม่ได้ เพราะราคาสินค้าปรับสูงขึ้น) แต่มูลค่าทองคำจะเพิ่มขึ้นตามแนวโน้มอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มขึ้น

๓. อุปสงค์และอุปทานของทองคำ ถ้าความต้องการซื้อมีมากกว่าปริมาณของทองคำในตลาดก็จะทำให้ราคาทองคำสูงขึ้น ปัจจุบันประเทศกำลังพัฒนาที่มีเศรษฐกิจเติบโตอย่างรวดเร็วเช่น จีน และอินเดียค่อนข้างมีอิทธิพลในการกำหนดอุปสงค์หรือความต้องการทองคำในตลาดโลกพอสมควร หรือปริมาณทองคำในตลาดโลกเพิ่มขึ้นจากการขายทองคำออกจากพอร์ตของธนาคารโลก (World Bank) ก็สามารทำให้ราคาทองคำลดลงเช่นกัน เพราะอุปทานลดลง

๔. ความเสี่ยงทางการเมืองและระบบเศรษฐกิจของโลก ยกตัวอย่างเช่น ในช่วงที่มีความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศ และความกังวลอย่างสูงเกี่ยวกับระบบการเงินโลก หรืออย่างแย่ที่สุด กรณีที่เกิดสงครามขึ้น ราคาทองคำมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้น เนื่องจากทองคำถูกมองว่าเป็นการลงทุนที่ปลอดภัยที่สุด เรียกอีกอย่างว่า "Safe Heaven" ของนักลงทุน

จะเห็นว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อราคาทองคำนั้นแตกต่างจากหุ้นพอสมควร แต่ข้อมูลข่าวสารดังกล่าวก็หาไม่ยากเกินไปนะครับ หลายคนบอกว่า การติดตามข้อมูลข่าวสารเพื่อประกอบการตัดสินใจเป็นเรื่องยาก ถึงเจอแหล่งข้อมูลบางทีก็ไม่รู้เรื่อง จริงๆแล้วปัญหาไม่ใช่เพราะการติดตามตามข่าวเป็นเรื่องยาก เพราะปัจจุบัน เรามีอินเทอร์เน็ต ที่สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลแทบจะทุกอย่างในโลกได้แล้ว ด้วยความรู้ๆปลาๆ ก็สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลภายในไม่กี่นาที ดังนั้นปัญหาที่แท้จริงอย่างหนึ่งก็คือ นักลงทุนไม่ยอมติดตามข่าวสารเองมากกว่า **ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม ที่ไม่สามารถเห็นกิเลส หรือไม่รู้อารมณ์ของตัวเอง ก็เช่นเดียวกัน ไม่ใช่เพราะจิตใจเรายุ่งยาก รัก โลภ โกรธ หลง ดีใจ เสียใจ น้อยใจ ทุกคนรู้จัก แต่เป็นเพราะไม่ยอมดูต่างหาก สาเหตุที่ไม่ยอมดู ก็เพราะมัวแต่ไปคิดว่า ต้องทำอย่างโน้น ต้องทำอย่างนี้ สงสัยอย่างโน้น สงสัยอย่างนี้ หลงอยู่ในความคิด จนลืมกายลึ้มใจตัวเอง**

ในอดีต การลงทุนในทองคำยังไม่แพร่หลายเนื่องจากช่องทางในการลงทุนยังจำกัด และนักลงทุนยังมีความรู้ความเข้าใจในการลงทุนประเภทนี้ไม่ดีพอ แต่ปัจจุบัน นักลงทุนมีแหล่งข้อมูลที่ดีขึ้น อีกทั้งยังสามารถลงทุนในทองคำผ่านกองทุนรวม ใช้เงินลงทุนจำนวนน้อยลง และไม่มีต้นทุนการเก็บรักษาทองคำเหมือนกับการเดินเข้าไปซื้อทองคำในห้างขายทอง ทองคำจึงถือเป็นสินทรัพย์อีกประเภทหนึ่งที่น่าสนใจทีเดียว

ฉบับหน้ามาคุยกันถึงช่องทางและแหล่งข้อมูลในการหาข้อมูลเพื่อการลงทุนในทองคำอีกครั้งนะครับ

เทศนาพาสรวล ๕

เทศนาพาสรวล

สรรหามาเล่าโดย อารมณดี (^_____^)

มงคลหมา ๒๐ ประการ

(เก็บมาฝากจาก "หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม พระอรหันต์ผู้มีฤทธิ์ในยุคปัจจุบัน"

โครงการหนังสือบูรพาจารย์เล่ม ๒ โดย รศ.ดร. ปฐมและ รศ. ภัทธา นิคมานนท์)

หลวงปู่ตื้อ อจลธมโม ได้เคยยกเรื่องความดีของสุนัข ซึ่งท่านเรียกว่า "มงคลหมา"
หลวงปู่กล่าวว่าบางครั้งสัตว์ยังดีกว่าบางคน และสัตว์แต่ละชนิดก็มีดีอยู่ในตัวเอง
เนื้อความตามหนังสือกล่าวว่า...

"หลวงปู่ตื้อท่านบอกลองพิจารณาดูให้ดี จะเห็นว่าหมาก็มีมงคล
คือความดีประจำตัว อย่างน้อยก็ ๒๐ ประการ คือ

๑. หมาวิ่งได้เร็ว คนวิ่งตามไม่ทัน
๒. หมาเดินกลางคืนได้ ไม่ต้องจุดไฟ
๓. หมาเข้าป่าหนามไม่ปักคืบ
๔. หมาไม่จุกเป็นทิพย์
๕. หมากินอาหารได้ไม่เลือก
๖. เวลาเยียวมันยกขาไหว้ธรณี
๗. ก่อนนอนหมาเดินเวียนสามรอบ
๘. เวลาสืบพันธุ์ หมาไม่รู้จักอาย
๙. หมารู้จักเจ้าของดี
๑๐. ถ้ามีแขกแปลกหน้ามา หมาขึ้นเห่า
๑๑. หมาออกลูกไม่ต้องมีแม่หมอ
๑๒. หมากินอาหารกางไม่ติดคอ
๑๓. หมาไม่เคยห่มผ้า
๑๔. เวลานอนหมาไม่หนุนหมอน
๑๕. หมาไม่ต้องปูที่นอน
๑๖. หมากินข้าวแล้วไม่ต้องกินน้ำ
๑๗. หมาไม่ต้องคิดบุญคิดบาป
๑๘. หมาอนตากแดดได้นานถึง ๓ ชั่วโมง

๑๙. ไม่ถึงฤดูกาลไม่มีการสืบพันธุ์

๒๐. หมดหน้าไม่ตาย วายน้ำได้เร็วกว่าคน

หลวงปู่ท่านบอกว่า คนเราหากไม่มีดีก็สู้สัตว์ไม่ได้

และจะถูกตราหน้าว่าเป็นคนประพฤติด้อยหลัง ไม่สมกับที่เกิดมาเป็นมนุษย์

หมาบางตัวที่เขาเลี้ยงไว้ มียศถึงนายพันเอกมีเงินเดือนหลายพันบาท

ใครจะว่าหมาไม่ดีก็ว่าไม่ได้ ลูกสาวคุณนายเลี้ยงมาแต่เล็กๆ หมดเงินเป็นแสน

เวลาโตขึ้นมาทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจ ต้องลำบาก เตือนสอนเนรคุณก็มี เรื่องเช่นนี้ไม่มีในหมา

หลวงปู่ยกมวงคลهماขึ้นมาแสดง เพื่อให้เราเห็นเป็นเครื่องเปรียบเทียบว่า

คนเราถ้าไม่มีศีลธรรมก็ไม่ต่างอะไรจากสัตว์

เพราะมีการกิน การนอน การสืบพันธุ์ เหมือนกัน ก็เท่านั้น”

มีสติ

(ฟังแล้วเก็บมาฝากจากพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช

สวนสันติธรรม อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี)

หัดรู้สึกตัวบ่อยๆ รู้สึกตัวก็ไม่ล้มกาย ไม่ล้มใจนะ คอยรู้สึกถึงกาย รู้สึกถึงใจ

รู้สึกถึงความมีอยู่ของกาย รู้สึกถึงความมีอยู่ของใจ เรียก "มีสติ"

เพราะฉะนั้นเมื่อไหร่ล้มกาย เมื่อไหร่ล้มใจ เรียก "ขาดสติ"

การที่เราคอยรู้สึกกาย รู้สึกใจอยู่อย่างนี้ ศีล สมาธิ ปัญญา มันจะค่อยพอกพูนขึ้น

อย่างเราโกรธใครสักคนนะ กำลังจะตบมันแล้ว หรือกำลังจะต่อยมัน

ผู้ชายก็ชอบต่อย ผู้หญิงก็ชอบตบ ขวบน หยิก กัด มีหลายแบบ

แสดงวิทยายุทธสูงกว่า ใช้ได้ทุกแบบ ผู้ชายมันได้ต่อยเตะ อะไรอย่างนี้

ร่างกายกำลังจะตบเขานี้ มือเคลื่อนไหว จะตบ มีสตินี้

เห็นร่างกายมันเคลื่อนไหว สติเกิดแล้ว โทสะดับไปแล้ว ไม่รู้จะตบทำไม

แต่บางทีนะ จิตมันสั่งให้ตบ ร่างกายมันเริ่มเคลื่อนไหวแล้ว

สติระลึก แต่มือมันเบรกไม่ทัน (โยมหัวเราะ) มีบ้างไหม มี

เพราะร่างกายตัวนี้มันถูกจิตดวงก่อนสั่งเอาไว้

จิตดวงใหม่ระลึกขึ้นมาได้นะ โทสะดับแล้ว

แต่ตัวนี้ยังเป็น มีโมเมนตัม ยังเคลื่อนไหวอยู่นะ

ก็มีนะ ไม่ใช่ไม่มี ใครเคยเป็นไหม

หรืออยากด่านะ สติระลึกนะ เอ้า ปากพูดไปแล้ว เบรกไม่ทัน ก็มีนะ

เพราะฉะนั้นเรามีสติอยู่นะ เรามีสติไปเรื่อยๆ

ยิ่งสติเราเร็วเท่าไรไหนะ พอร่างกายขยับปั๊บ จะดีเขาแล้ว จะดำเขาแล้ว

ปากอ้าแล้ว ขยับจะดำแล้ว พอสติระลึก "สบายดีรี" (โยมฮาเสียงดังทั้งศาลา)

สติระลึกนะ เออ หมดเรื่องไป เพราะฉะนั้นเรามีสตินะ ศีลมันก็จะมีขึ้นมา

ค่อยๆ ฝึกไป คอยรู้สึกตัว รู้สึกกาย รู้สึกใจบ่อยๆ อย่าลืมนั่น คอยรู้สึกมันบ่อยๆ

มานมนตรา ๒๘

วรรณกรรมหัวใจ

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

**ต้นไทรโบราณใหญ่ยักษ์ ที่สถิตแห่งจ้าว ยังคงยืนตระหง่านดังเดิม หน้าซำดูจะสดชื่น
ลำพองอย่างยิ่ง**

ลานดินกว้างปัดกวาดสะอาดเรียบราวกับเตรียมรอรับ รากไทรแขวนตัวย้อยเหมือนยัมเยาะ เชื้อ
เชิญ

ทิวาเทพมาในร่างมนุษย์ แต่งกายไม่ผิดจากชาวบ้าน ใบหน้าผุดผ่อง ราศีเทพฉายชัด กะพ้อยื่น
รอดูห่างๆ เขามั่นใจจ้าวไม่มีทางทำอันตรายหลอน... 'คำสัตย์' สำหรับผู้ทรงอาคมเช่นจ้าว ก็เปรียบได้กับ
ชีวิตเช่นกัน

“จ้าว” ทิวาเทพส่งเสียงธรรมดา กระแสพลังแห่งคำพูดกลับสะเทือนก้องไปทั่วบริเวณ

“ออกมา” น้ำเสียงเรียบขาดออกคำสั่ง

สายลมหวิวไหว รากไทรโยนตัวเป็นจังหวะคล้ายหัวเราะอย่างเบิกบาน ท้องฟ้าแจ่มกระจ่าง ปู
เมฆขาวลอยเอื่อยๆ เจกนาวาน้อยกลางผืนฟ้ากว้าง

ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้จากจ้าว ทิวาเทพแน่ใจ จ้าววันนี้ ยอมผัดกับเมื่อสามปีก่อน สดใต้อันให้เขา
ระวังตัว ยังไม่หันทำอะไร สายฟ้าก็ฟาดเปรี้ยงท่ามกลางแดดจ้า

“เปรี้ยง บรีม”

ฝุ่นขาวลอยคลุ้งจนคล้ายม่านหมอก ทิวาเทพไม่ขยับร่าง เขารู้แล้วว่านี่เป็นการท้าทายธรรมดา
ของจ้าว

*ม่านฝุ่นยังไม่จาง ร่างอันงดงามเกินบุรุษของจ้าวเด่นชัดขึ้น อารมณ์สีแดงขับร่างทั้งร่างจนราวกับ
ลอยอยู่กลางกลุ่มควัน รอยยิ้มคล้ายภาพวาดแยมออกมาแลเห็นฟันขาวเรียบเป็นเงา นัยน์ตาแจ่มกระจ่าง
และสีกองไป คือเปลวไฟที่แดงสดยิ่งกว่าอารมณ์คลุมร่าง*

“ขอต้อนรับเทพผู้ส่งจากแดนสุขาวดี” น้ำคำท้าทายไพเราะ “จะให้เกียรติย่างเข้าสู่วิมานอันต่ำ
ต้อยของข้าได้หรือไม่”

“ไม่จำเป็น ข้ามีเรื่องเร่งกล่าวกับเจ้า” คำพูดห้วน แต่ใบหน้าไม่แสดงอารมณ์

“เรื่องอันใด เข้าไปพักผ่อน คุยกันก่อนก็ยังมิสาย” ฝ่ายเจ้าบ้านใจเย็นรักษามารยาท

“เหตุใดเจ้าถึงต้องทำร้ายชาวบ้าน สร้างทุกข์ภัยจนพวกเขาต้องล้มตายอพยพไปกันจนเกือบ
หมด” เขาไม่ยอมเสียเวลากับมารยาทจอมปลอม คำพูดที่กล่าวลั่นเข้าสู่ประเด็นทั้งสิ้น

จ้าวยังคงยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่สตรีใดได้เห็น คงแทบยอมมอบหัวใจให้โดยไม่รอช้า

“ท่านว่าข้าทำ” สีหน้าของจ้าวบอถึงความประหลาดใจ “ถ้าเอ็งนั้นข้าคงไม่อาจคัดค้านกระมัง”

“เจ้าผิดสัญญา” ทิชาเทพกล่าว พยายามควบคุมตนเองมิให้เกิดไฟโทสะ

“สัญญาอันใด” สีหน้าจ้าวบริสุทธิราวปราศจากมลทิน “ข้าเคยให้สัญญาใดกับท่านหรือ...ท่านพอจะทวนสัญญานั้นได้หรือไม่”

ทิชาเทพไม่ตอบ...ต่อให้ทวนสัญญาจะมีประโยชน์ใด ปีศาจรูปงามก็คงสามารถพลิกกลับไปจนได้ ดูท่ามันจะพยายามกวนไฟโทสะเขาให้ลุกลิง

“ในเมื่อข้าขอให้ท่านทวนสัญญา ท่านก็ไม่ทวน ข้าเชื่อเชิญท่านเข้าไปในวิมาน ท่านก็ไม่ยอมลดเกียรติเข้าไป เช่นนั้น ผู้ต่ำต้อยเช่นข้าคงต้องขอตัว”

จ้าวก้าวถอยหลัง ร่างค่อยๆ กลืนหายเข้าไปกับม่านฝุ่นสีขาว

“เดี่ยว” ทิชาเทพร้องเรียกพร้อมก้าวไปตาม...แต่เพียงก้าวเดียว เขาก็นึกเสียใจ รู้ว่าทำผิดพลาดแล้ว

ม่านฝุ่นสีขาวหายวับ กลับเป็นม่านไทรสีน้ำตาลแก่รายล้อม รากไทรเหยียดยาวหนาทึบ แต่ละรากมีหนามแหลมคมวับ พวกมันกำลังดัดเข้าพาดพัน

ดาบสีเขียวปิกแมลงทับปรากฏขึ้นในมือทิชาเทพ พร้อมๆ กับรากไทรเส้นแรกพุ่งเข้าจู่โจม

“ควับ...ควับ” ดาบคมกริบตัดเส้นมรณะราวกับฉีกนกำนั้ว หนึ่งเส้น สองเส้น...สิบเส้น....ร้อยเส้น...ยังคงโหมรุกเข้ามาไม่หยุด ดาบในมือเขาดัดไปมาด้วยท่วงท่าสวยงาม เด็ดขาดและรวดเร็ว มองเห็นประกายสีเขียวเรืองเป็นเงาๆ

ทิชาเทพคิด... หากแต่มีพาดพันอยู่เช่นนี้ ก็รังจะไม่มีการสิ้นสุด เขาจึงใช้ช่วงเวลาสั้นๆ กลับตาดังจิต มือที่ไม่ได้กุมดาบสะบัดกราวออกไปอย่างรวดเร็ว

“พริบ” เปลวไฟสีน้ำเงินเข้มลุกเผาผลาญรากไทรมรณะจนหมดสิ้น

การต่อสู้ยังไม่จบเพียงแค่นั้น เทพจากสรวงสวรรค์ต้องเผชิญกับสมุนของจ้าวอีกนับโขงใหญ่ ฝ่าม่านมายาของมันเจียดฉิว และสารพัดวิชาที่จ้าวชุดค้นมาใช้

เวลาสามปี...จ้าวแกร่งกล้าจนทิชาเทพแปลกใจ

ในที่สุดฝีมือทั้งมวลของจ้าวไม่อาจต้านรัศมีดาบอันแกร่งกร้าวและอำนาจเทพของเขาได้ ดันไทรยักษ์คงยืนตระหง่านดังเดิม แต่รากไทรเคลื่อนพัน ใบเหี่ยวแห้งลงเกือบครึ่ง

“หมดเรื่องเล่นแล้วไซ้ไหมจ้าว” ทิชาเทพพูดเสียงเรียบ

“ไซ้ ข้ายอมแพ้” เสียงดังจากดันไทร

“เช่นนั้น...” วาจายังไม่หลุดจากปาก ลำต้นไทรก็ปริแตก เอนล้มลงมา ทิชาเทพยืนดูอย่างประหลาดใจ จ้าวจะทำลายรากฐานของตนจริงๆ หรือ...

ไม่...คำตอบมารวดเร็วยิ่ง ผู้มาจากแดนสรวงสวรรค์แต่ละสิ่งสงสัยจึงไม่ทันระวัง รากไทรที่ตกเคลื่อนได้ขยับขึ้น ของเหลวข้นๆ บางอย่างถูกฉีดออกมา

กลิ่นจุนกิก เหม็นคลุ้งดลอบอบวล ทิชาเทพผงะหงาย รากไทรดัดพุ่งมาพันหนาการเขาจนแนบแน่น

“ฮา...ฮา...ฮา”

เสียงหัวเราะดังเลื่อนลั่น แผ่นดินสะเทือน แผ่นฟ้าสะท้อนไหว จ้าวปรากฏตัวด้วยร่างอันสูงใหญ่
ผิวสีน้ำตาลเข้ม อารมณ์สีดำ ใบหน้าบุตเบี้ยวอัปลักษณ์ นัยน์ตาเทียมเกรียม

“เป็นยังงี้บ้าง ไอ้เทวดาผู้ยิ่งใหญ่ เจอของโสโครกเมืองมนุษย์เข้าก็กลับสวรรค์ไม่ได้แล้ว”

“อะไร” ทิชาเทพดินรน อึดอัด ร่างอันเป็นทิพย์หนักอึ้ง สิ่งทีเกาะร่างเหมือนยางเหนียว เหม็น
คลุ้ง

*“น้ำกามของบุรุษที่เป็นโรค เลือดเสียของสตรีกลางเมือง น้ำคุดจากบ่ออันเกรอะกรัง ผสมกับสิ่ง
โสโครกอีกเจ็ดอย่างทีเทพเช่นเจ้าได้ยินแล้วแทบต้องอุดหู ข้าให้ไอ้หมอผีเก็บมาผสมกันไว้ตลอดเวลา
รอการมาของเจ้า ในที่สุดข้าก็ได้แก้แค้นสมใจ”*

ทิชาเทพหนาวเยือกเข้าไปในอก และคำพูดต่อไป ยิ่งทำให้เขาสะท้านใจ

“ข้าจะใช้ตรวนอาคมผูกเงืงให้เป็นทาสข้าชั่วกัปกัลป์”

มิด...มันมิดอีกแล้ว...มิดเหมือนเขาจะจมดิ่งสู่น้ำที่ไม่มีก้น ลึกลงแสงสว่างใดๆ ไม่อาจส่อง
มาถึง มรรคายอมรับว่าเขารับรู้เรื่องของตนเองในชาติก่อนเพิ่มขึ้น แต่มันจะมีอะไรดีขึ้น การถูกทำให้รับรู้
ไม่ใช่การเข้าไปในอดีตอย่างแท้จริง เวลานี้จิตเขากำลังถอยขึ้น สู่ปัจจุบัน...ชีวิตปกติของมรรคา

“ไม่” เสียงแหบห้าวฟังคล้ายเสียงเสียดสีโลหะ “ยังถอยจิตไม่ได้ หรือเงืงไม่อยากรู้ว่าทิชาเทพ
รอดมาได้ยังไง และเพราะเหตุใดถึงมีสัญญากับเจ้า”

“อยากรู้สิ ทำไมจะไม่อยากรู้” มรรคาตอบกึ่งๆ ละเมอ

“คิดสิ...คิด...ทำยังไงก็ได้ ให้ทิชาเทพเป็นมรรคา และมรรคาเป็นทิชาเทพ”

“ไม่รู้...ทำยังไง ต้องทำยังไง” เขาถาม

“ข้าก็ไม่รู้ มีแต่เงืงเท่านั้นที่รู้ ข้าทำได้แค่นี้ ข้าทำตามคำสั่งเจ้าได้เพียงเท่านี้”

เสียงแปลกปลอมหายไป มรรคาคว้างคว้างมองอะไรไม่เห็น ครุ่นคิดปัญหาเดียว ทำอย่างไร
มรรคาจะเป็นทิชาเทพ และทิชาเทพจะเป็นมรรคา

ครุ่นคิด...ครุ่นคิด...ครุ่นคิด...จิตจذبอยู่อยู่กับปัญหาเดียว จนอ่อนล้าต้องวางปัญหา คราวนี้จิตใจ
โล่ง...โปร่งเหมือนนั่งบนลานหินกว้างไกลร่มเย็นเพียงเดียวดาย

คำตอบ...ผุดมาง่าย ๆ

มรรคา...ทิชาเทพ ก็เพียงชื่อสมมุติ เทพ...มนุษย์ ก็เพียงสมมุติ...ทั้งเทพ ทั้งมนุษย์ต่างต้อง
เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพภูมิต่างๆ ต่ำๆ...มีแต่จิตที่ถูกกิเลสตัณหาวิชาครอบคลุมนั่น ที่ลากไปลาก
มา เมื่อไรสลัดหลุดจากสิ่งที่พอกพูนในจิตได้หมดสิ้น...ให้ธรรมถึงใจ...ใจคือธรรมะ เมื่อนั้นก็จะหยุดเวียน
ว่ายตายเกิดอย่างถาวร

ไยต้องใส่ใจ...จะเคยเกิดเป็นอะไร...มีชื่ออะไร

วาง...จึงว่าง

***ไม่ต้องใส่ใจ...เคยเป็นใคร...มองลึกเข้าไปในจิตตน...ภาพชาติมันซ่อนทับกายเกยกันอยู่
ในนั้น***

แสงสว่างฉายโชนเต็มมโนภาพของมรรคา กลิ่นหอมรวรินแตะจมูก เสียงดนตรีอันเคยคุ้นกำลัง
ขับกล่อม เขาได้ยินเสียงตนกังวานชัด...

"ข้าขอตั้งจิตต่อหน้าองค์พระเกศจุฬามณี อันเป็นที่บูชาเคารพแห่งปวงเทพ...ข้าขอไปเกิดเป็นมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่ง...ผู้ซึ่งไม่มีอำนาจฤทธิ์ใดๆ เพื่อสะสมกับปีศาจตนหนึ่งให้เสร็จสิ้น...ขออำนาจบารมีแห่งพระพุทธองค์จงคุ้มครองข้าหน่อย ให้สามารถทำการได้ลุล่วงด้วยเทอญ"

แวบ...แวบ...แวบ... แสงสว่างวูบวาบจนมรรคางงง แต่แล้วความทรงจำที่เรียกหา ก็แทรกซึมเข้าสู่จิต...สิ่งที่ถูกทำให้ลบลือนด้วยการเดินทางผ่านภพชาติค่อยๆ ลอกออก ราวกับการพลิกหน้ากระดาษย้อนหลัง

ถ้ามีใครถามมรรคาวา ทิชาเทพรอดจากการเป็นทาสของจ้าวได้อย่างไร เขาก็ตอบได้ทันที ราวกับเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านไปเมื่อวานนี้

ใช่เป็นการช่วยเหลือจากกะพ้อหรือไม่?

หญิงสาวไม่อาจเห็นภาพที่อยู่ในโลกอีกมิติ แต่หลอนเห็นทิชาเทพถูกมัดติดกับโคนต้นไม้ รอบร่างเป็นกำแพงแก้วหนา ไม่มีผู้ใดฝ่าผ่านได้

กะพ้อก็ผ่านเข้าไปไม่ได้

แต่จ้าวยังคงรักษาสัญญา...ไม่ทำร้ายหลอน หมอผีผู้เป็นสมุนเช่นกัน ต่างมองกะพ้อเหมือนเศษสวะชิ้นหนึ่งที่ไม่คู่ควรต่อการเหลือบแล

หญิงสาวกำลังครุ่นคิด...หลอนรู้ว่าคืบนี้หมอผีต้องทำพิธีอะไรสักอย่างที่เป็นผลร้ายต่อทิชาเทพ ทำอย่างไรหลอนถึงจะช่วยเขาออกมาได้

กะพ้อเป็นหญิงชาวบ้าน ไม่มีความรู้ใดๆ ความคิดอ่านไม่ลึกซึ้ง หลอนจึงใช้วิธีง่ายที่สุดคือนั่งรอ หมอผีเตรียมแท่นพิธี จัดหาข้าวของเพื่อใช้งาน กะพ้อไม่รู้ว่าเป็นพิธีอะไร 'ไม่รู้'ว่าเหตุใดเทพผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ถึงพลาดท่าถูกจับตัว แต่หลอนก็ जर...รอโอกาส...จนกว่าพิธีจะเริ่ม...หญิงสาวแน่ใจ ต่อให้เอาชีวิตเข้าแลก หลอนก็ต้องขัดขวางและช่วยเหลือทิชาเทพออกมาให้ได้

ทิชาเทพเห็นหญิงสาวซุกตัวเงิบๆ อยู่ที่พุ่มไม้เบื้องหน้า หลอนกำลังนั่งรอ หลอนอยากจะช่วยเหลือเขา แต่มันไม่มีประโยชน์...อีกไม่นานหมอผีจะเริ่มพิธีผูกตรวนอาคม มัดเขาให้เป็นทาสจ้าว... เป็นพิธีที่ไม่มีทางขัดขึ้นต้นรณ อำนาจเทพถูกทำให้เสื่อมลงด้วยของสกปรกในมนุษย์โลก มันทำให้อำนาจทิพย์ต้องมัวหมอง เขาไม่อาจติดต่อขอความช่วยเหลือจากเทพองค์อื่นได้ 'เวลา' ของโลกและสวรรค์มีเท่าเทียมกัน กว่าจะมีเทพองค์ใดฉุกคิด เขาก็ตกเป็นทาสของมันเป็นอย่างไม่มีทางรอดแล้ว

กะพ้อยังคงมองเขา สายตาหลอนเผยถึงความรู้สึกทั้งมวล...รัก...บูชา...ยอมพลีให้ได้แม้ชีวิต ทิชาเทพเบือนหน้าหลบ เขามิอาจตอบรับความรู้สึกอันอ่อนหวานหนักแน่นนี้ได้

บนสรวงสวรรค์ มีเทวนารีองค์หนึ่งยึดครองดวงใจเขาไปแล้ว ทิชาเทพกำลังคิดถึงนาง...

ฟ้ามีดอย่างรวดเร็ว แท่นพิธีถูกตั้งเรียบร้อย เสียงลมกระหึ่มคล้ายการฮัมเพลงของอสุรกาย กำแพงแก้วถูกถอน เขาโดนลากมายืนเหนือแท่นบวงสรวง กะพ้อหายไปแล้ว

พิธีเริ่มต้น ดวงไฟบูชาถูกจุดสว่าง เสียงสวดของหมอผีดังก้อง จนเปลวไฟเต้นระริกตั้งเรียงระบำสำราญใจ เมฆฝนตั้งเค้าครึ้ม บดบังแสงดาวแสงจันทร์ ฟ้าแลบเป็นเส้นหึกๆ งอๆ เหมือนอาวุธจอมปีศาจร้าย

เสียงสวดกังวานไกล รากไทรนับร้อยขยับไหวรุนแรง มนตรากระชั้นเร่งเร้า 'เส้นผมอสุรร้าย' ค่อยๆ รวมตัวเป็นเส้นเดียว ขนาดของมันใหญ่โตเท่าต้นไม้อายุนับร้อยๆ ปี

ทิวาเทพยืนโดดเดี่ยวอยู่บนแท่นบวงสรวง รากไทรหม่มาเคลื่อนตัวยืดยาวลงมาช้าๆ คล้ายงู
เหลือม ค่อยๆ ทั่วตัวจากกิ่งไม้เพื่อเชม็อบเหยื่อ ปลายของมันเปิดออกเป็นรูดำลึกเร้น ถ้าสังเกตให้ดีจะ
เห็นความมืดในปล่องกำลังหมุนตัวช้าๆ ทว่ารุนแรง

ทันใดนั้น คบไฟนับสิบๆ ถูกจุดขึ้นสว่างรอบด้าน ชาวบ้านเดนตายที่ยังหลงเหลือยืนโอบล้อมไทร
ยักษ์และแท่นพิธี...เสียงโห่ร้องดังสนั่นจนแทบกลบเสียงสาธยายมนต์ของหมอผี

กะพ้อทำสำเร็จ หล่อนสามารถปลุกปลอบและชักชวนชาวบ้านที่ยังหลงเหลือให้มาต่อต้านจ้าว
เพื่อช่วยทิวาเทพได้ นอกจากหล่อนจะต้องคุกเข่ากราบอ้อนวอนชาวบ้านทุกคน พุดจาจนคอแหบแห้ง
แล้ว ก็ยังมีประโยคหนึ่ง ที่ทำให้ชาวบ้านฮึกเหิม...

"ทิวาเทพเป็นความหวังสุดท้าย...ถ้าไม่มีเขา พวกเราจะไม่มีวันได้ใจหั่วตลอดกาล..."

เสียงเสพร่วมกับกรูเข้ามาช่วยทิวาเทพ หมอผีตกตะลึงหน้าซีด ลืมคาถาลิ้น แต่อำนาจของจ้าว
ไขว่ถามมนุษย์จะดูแลมันได้ง่ายๆ

พายุพัดอื้ออึง ฝูงปีศาจหลุดจากพื้นดินนับร้อยๆ โถมเข้าใส่ชาวบ้าน เพียงเท่านั้น ความฮึกเหิมของ
ผู้คนก็ปลาสนาการเสียสิ้น ต่างหลบหนีกระเจิดกระเจิง มีแต่กะพ้อที่วิ่งสวนผู้คน ฝ่ากองทัพปีศาจขึ้นสู่
แท่นบวงสรวงอย่างไม่เกรงตาย ไม่กลัวจ้าว

"ไร้ประโยชน์ รีบเอาตัวรอดไปเถิดกะพ้อ" ทิวาเทพพยายามไล่ เมื่อเห็นกะพ้อยืนขวางรากไทร
หม่มให้เขา

"ไม่" หญิงสาวตอบเด็ดเดี่ยว แต่ไม่ทันไร ร่างอันบอบบางก็ถูกเจ้าแสนอสุรกายกระหวัดรัดจน
แนบแน่น ปากปล่องครอบลงมายังศีรษะ

"อย่า...จ้าว...อย่าทำอะไรนาง"

ทิวาเทพแผดเสียง ใบหน้าเต็มไปด้วยความตระหนก

"เจ้าเคยสัญญา จะไม่ทำร้ายนาง" เขาทวนคำสัญญา

"หิ...หิ..." เสียงหัวเราะอันหยามหยันดังมา "ข้าเคยสัญญาจะไม่ทำร้ายนางจริง แต่ถ้านางเป็น
ฝ่ายเริ่มก่อน ข้าก็ไม่อาจวางเฉยได้"

"ไม่..." เป็นครั้งแรก ที่เทพเช่นเขาต้องตะโกนลั่นด้วยความเจ็บช้ำ

แล้วทุกสรรพสิ่งที่ตกอยู่ในความเจ็บ พยับเมฆบนฟ้านิ่งงัน ราวถูกสาปให้เป็นหิน หมอผีเหลียว
มองรอบตัวอย่างงงเงง กระทั่งรากไทรที่กลืนกะพ้อจนมืดก็หยุดนิ่ง

ในความเจ็บนั้นเอง กระแสเสียงอันนุ่มนวล ทรงพลังกังวานมา...

"กระเณย์มัตกะกุสะเลนะ ยันตั้งสันตั้งปะทั้งอะกิสะเมจจะ..."

ไม่มีลมหวีดหวิว ไม่มีใบไม้ขยับ ไม่มีมนต์ร้ายใดออกหน้าฮึกเหิม กระทั่งจ้าวยังต้องเงย

ทิวาเทพถูกกระตุ้นให้ลืมตาขึ้น ร่างกายผ่อนคลายลง น้ำเสียงสวดมนต์บทนี้กระจ่างแก่ใจ เป็น
เสียงของพระพุทธรูปที่เขาเคยใส่บาตร ร่างของท่านอยู่ห่างไกลออกไป แต่กระแสจิตถูกส่งมาช่วยเหลือ
ยามคับขัน เป็นเมตตาธรรมอันเปี่ยมล้น

เสียงสวด "กรณียเมตตสูตร" ดังกังวานเป็นเอก แทรกซึมเข้าไปทุกอณูความเจ็บ รังเวง จาก
ปากฟ้าถึงราวป่า น้ำเสียงชัดเจน สม่่าเสมอไม่แตกต่างกัน

ทุกสิ่งหยุดเคลื่อนไหว...ยกเว้น...ทิวาเทพ

แสงสว่างบาดตาฉายเป็นลำจากร่างเขา ราศีเทพเรืองรอง กระจางแสง เลื้อยผ้าธรรมดากลายเป็น
เครื่องทรงแห่งเทพผู้สูงสุด

บทสวดจบ เขากำลังมือ

ร่างสีแดงฉานของเจ้าผู้มาจกกลางลำต้นไทร...สิ่งที่พันนาการเทพเสื่อมคลายลงแล้ว
หนทางเดียวที่จะคืนศักดิ์ศรีแห่งตน คือสู้ตัวต่อตัว

ร่างหนึ่งเทพ อีกร่างคือปีศาจผู้ทรงฤทธิ์ ลอยอยู่กลางเวหา มีพยับฝนมืดทึบเป็นฉากหลัง
ลำแสงสีขาววาวหล่อหุ้มทิวาเทพ ขณะที่แสงสีแดงฉานก็ครอบคลุมเจ้า

การต่อสู้สะเทือนฟ้าสะท้านดินปรากฏขึ้น ลำแสงวูบวาบหลากสี สาดกระจ่าย เข้าห้ำหั่นกัน ดาบ
สีเขียวของทิวาเทพ กับดาบสีแดงของเจ้าผู้โรมรันด้วยความลึกลับ จัดเจน รั้งสืบทอดทั้งสองกริด
ผ่านพยับเมฆด้านหลังจนกระจุยกระจาย เสียงหวีดหวิว แหลมสูงดังมาเป็นระยะ แผ่นฟ้ามีแสงแลบ
แปลบๆ รวากับถูกผ่าแยก แผ่นดินสะเทือน พายุใหญ่โหมกระหน่ำดังอู้ๆ จนต้นไม้ บ้านเรือนปลิว
ระเนระนาด

การต่อสู้ดำเนินไปพักใหญ่ กว่าทุกอย่างจะสงบ หมอผีหลบเร้นหายไปแล้ว มีเพียงกะพอนอน
เด่นอยู่กลางแท่นบูชา

ทิวาเทพปรากฏกายขึ้นพร้อมกับร่างที่ถูกพันนาการของเจ้า

เพียงสายตาแรกที่ทิวาเทพเห็นกะพ้อ เขาหันขวับ จ้องนักโทษด้วยประกายดากร้าว

“เจ้าชานางยังไม่พอ เหตุใดต้องใช้ตรวนอาคมผูกมัดวิญญาณของนางไว้อีก”

เจ้าไม่ตอบ ไม่มีวีแววท่าทางของผู้แพ้ หลังตรงดั่งหอกเหล็ก คอเชิด นัยน์ตานิ่งไม่ยอมนับถือ

“ท่านชนะแล้ว จะพูดอย่างไรก็เชิญ”

“ปล่อยนาง”

“ข้าไม่ปล่อย ท่านมีปัญญาทำอะไรได้” คำตอบเย้ยหยัน

ทิวาเทพอึ้ง เหลียวมองแล้วถอนใจ กะพ้อต้องมารับเคราะห์แทนเขา พิธีกรรมผูกตรวนอาคมนำ
วิญญาณมาเป็นทาสของเจ้านี้ เขายอมรับว่าตนไม่มีทางแก้ไข...คนผูกกระพรุนต้องเป็นคนแก้กระพรุน

“ข้าจะคร่ำวิญญาณาเจ้าลงนรก ให้ท่านพระยามัจจุราชลากคอรับโทษทัณฑ์ที่สาสม ดูสิว่าอาคม
ของเอ็ง จะยังคงอยู่หรือไม่”

“ท่านว่ามันจะยังคงอยู่หรือไม่ละ” ใบหน้าอันงดงามของเจ้าเงยถามอย่างยโส “อาคมของข้าใช้
ว่าจะสร้างสมมาเพียงร้อย สองร้อยปี แม้ข้าต้องไปชดใช้กรรมในนรก ท่านแน่ใจหรือว่าอาคมข้าจะเสื่อม
ลง”

เขายอมรับว่าไม่แน่ใจ...ในวิญสังสารล้วนมีแต่เรื่องไม่แน่นอน สิ่งเกินหยั่งคาดมีมากมาย หากเขา
ตัดสินใจผิดกะพ้อต้องถูกขังไปจนกว่าอาคมจะเสื่อม...นานเพียงใดเขาไม่อาจรู้

“ทำอย่างไรเจ้าจึงจะปล่อยนาง” เขาถามด้วยสีหน้าสงบลง

“ท่านเทพผู้สูงส่ง” เจ้าผู้ยกย่อนด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน “ข้าน้อยมีอาจขู่เชิญท่านได้หรือ ท่านผู้มี
ฤทธานุภาพอันล้ำเลิศ มีแต่ท่านกระมัง ที่ใช้อำนาจของท่านบังคับให้ข้าปล่อยนาง”

ทิวาเทพทั้งขุ่นเคืองทั้งอับจนปัญญา

เขาขึ้นไปบนแท่น คุณเขามองดูกะพ้อ หญิงสาวหมดลมหายใจแล้ว ร่างกายอ่อนเปื่อย ใบหน้า
ทุกขุทรมาน เขาจ้องลึกลงถึงดวงวิญญาณหลอน แล้วก็เห็นมันถูกกักขังในเขตอาคมของจ้าว มีเส้นใย
เล็กละเอียดผูกมัดจนยากแยกแยะ

เขาหลับตา สรววมจิต ร่างทั้งร่างละลายหายและพุ่งเข้าสู่แดนต้องขังนั้นเพื่อปลดตรวนอาคมให้
กะพ้อ

ใบหน้าของจ้าวมีแววสาสมใจ นัยน์ตาสีกรึนแผล่งความมึนมาดบางอย่าง กะพ้อเป็นไม้ตายของ
เขา สามารถพลิกสถานการณ์เอาชนะทิชาเทพได้ ขอให้เวลาเขาใช้อุบายต่ออีกหน่อยเท่านั้น

เพียงชั่วกะพริบตา ทิชาเทพปรากฏกายขึ้น แววตาบอกถึงความคับแค้น จ้าวกำลังจะดำเนินแผน
ต่อ แต่ไฟโทสะของทิชาเทพไม่ใช่เรื่องที่จะคาดคำนวณได้ง่ายๆ

“ดี...ในเมื่อเจ้ากักขังหน่วงเหนี่ยววิญญาณดวงอื่นได้...ข้าก็จะทำเช่นกัน” นัยน์ตาของทิชาเทพ
เป็นประกายกล้า รัศมีส่องแสงเรืองรองรอบร่าง ก่อนจะพุ่งเข้าสู่จ้าวอย่างรุนแรง

***“อ้าก...ไม่...” จ้าวไม่ทันคิดถึงความโกรธและไฟโทสะของทิชาเทพ วิญญาณของตนจึง
ดิ่งลึกผืนดินแน่นอยู่ในต้นโพธิ์ แดนอาคมของตนเอง***

เมื่อรู้ว่าตนพลาดท่า จ้าวยังไม่ยอมพ่ายแพ้ ส่งเสียงดังออกมาด้วยความขุ่นเคือง

“นี่หรือเทพผู้ยิ่งใหญ่...ปัญญาของท่านมีเพียงน้อยนิด แก่ไขอาคมของข้าไม่ได้ก็ใช้แต่ฤทธิ์พร่า
เพรื่อ ข้าอยากรู้แน่ ถ้าหากท่านไม่ได้เป็นเทพ ไม่มีฤทธิ์านุภาพเช่นนี้ ท่านจะมีปัญญาเอาชนะข้าได้
หรือไม่”

“เอาสิ” ทิชาเทพพูดโดยไม่ต้องไตร่ตรอง วาจาของจ้าวกระตุ้นความหยิ่งผยองของเขาขึ้นมา
“ข้าจะลงมาก็คือเป็นมนุษย์ธรรมดาผู้หนึ่ง แล้วหักหาญกับเจ้า ดูสิว่าผู้ใดจะชนะ”

“ท่านกล้าให้สัจจาหรือไม่”

คำโต้ตอบเร่งเร้า รุนแรง...ผู้เป็นเทพไม่มีรีรอเลยที่จะยึดร่างขึ้นเต็มส่วน นัยน์ตาจ้องมองยัง
ท้องฟ้า

***“ข้าทิชาเทพ” เขาตะโกนก้อง “ขอให้สัจจะต่อฟ้าดินและเทพเบื้องสูง ณ แดนสุขาวดี เมื่อใดที่
ข้าได้กำเนิดเป็นมนุษย์และสามารถทวนความหนหลังได้สมบูรณ์ ข้าจะมาปล่อยปีศาจ ‘จ้าว’ คนนี้ และ
ยอมเข้าต่อสู้หักหาญกับมัน โดยไม่ใช้อำนาจฤทธิ์แห่งเทพแม้สักกระพริบ ด้วยสองมือและหนึ่งปัญญา
เช่นข้าในวันหน้า หากต้องพ่ายแพ้แก่มัน ข้าก็จะยอมติดตามเป็นทาสมันตลอดหนึ่งกัป ไม่ว่ามันจะไป
เวียนว่ายตายเกิดอยู่แห่งหนใดก็ตาม”***

เขาหยุดพูด ก้มหน้ามองดินพร้อมกับพูดต่อ...

“และยามข้าปล่อยแจ้งจากที่คุมขัง แจ้งกล้าให้สัจจากับข้าหรือไม่ว่าจะยอมปลดตรวน ปล่อย
กะพ้อให้เป็นอิสระ” เขารู้ว่า ถ้าสั่งให้มันปล่อยกะพ้อตอนนี้ มันต้องไม่ยอมแน่

“ข้าให้สัจจา” จ้าวตอบโดยไม่รีรอ

“ดี...และหากข้าชนะ เจ้าจงมาเป็นทาสของข้า ติดตามและเชื่อฟังข้าทุกประการ ละทิ้งมิฉฉาที่ลิ
เสียให้สิ้น ก้าวสู่บรรดาทางดำเนินที่ถูกต้อง เจ้าจะรับปากหรือไม่”

“ข้ารับปาก” เสียงตอบกระหึ่ม ลิงโลด

**คำสั่งญาระหว่างเทพกับปีศาจถูกกำหนดขึ้น ทิชาเทพใช้อำนาจปิดบังป่าในส่วนที่เป็น
เขตแดนคุมขังของจ้าวเอาไว้ ทำให้ผู้คนไม่อาจเห็นต้นไทรยักษ์และบริเวณรอบๆ เพื่อป้องกันมิ
ให้มนุษย์มารบกวน ซึ่งอาจทำให้อาคมเสื่อมลงได้**

**แผ่นฟ้าแผ่นดินสะเทือน ฝนห่าใหญ่ตกไม่ลืมหูลืมตา ม่านฝนเข้าดบังทุกสรรพสิ่งเสี
ยสิ้น...**

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)